

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΠΑΣΧΑ

Ἀριθμ. Πρωτ. 477

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,
«Ἰδοὺ, ὁ χειμῶν παρηλθεν»!,¹ «ἀνέτειλε τὸ ἔαρ» τῆς σωτηρίας, «τὰ ἄνθη ὤφθη ἐν τῇ
γῆ, φωνὴ τῆς τρυγόνος ἠκούσθη, ... αἱ ἄμπελοι κυπρίζουσιν, ἔδωκαν ὀσμήν».²
Πάσχα ἱερόν, ἅγιον, μέγα ἀνέτειλε καὶ θάλπει, φωτίζει καὶ λαμπρύνει τὸν κόσμον.
«Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια»: ³

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !

Ὁ Θεός, ὁ Ἀπαθής, ὁ Ἀθάνατος, ὁ ὠραῖος Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν
καὶ Πρωτότοκος Ἀδελφός καὶ Φίλος Ἰησοῦς Χριστός, «ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ
θάνατον πατήσας», τὴν τρίτην ἡμέραν ἀφ' οὗ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ
ἐξεφώνησε τὸ «Τετέλεσται!». ⁴ Ὁ «ἄδης κάτωθεν ἐπικράνθη συναντήσας»⁵ Αὐτόν,
διότι ὄχι μόνον κατήργησε τὸ κράτος του καὶ ἐκένωσε θεοπρεπῶς τὰ σκοτεινὰ
ταμεῖα του, χαρίζων ζωὴν εἰς τοὺς τότε εὐρισκομένους εἰς τὰ μνήματα, ἀλλὰ καὶ
διότι χαρίζει ζωὴν ἀτέρμονα καὶ βεβαίαν ἀνάστασιν εἰς ὅλους ὅσοι μετὰ ταῦτα,
μέχρι καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, θὰ πιστεύσουν εἰς Αὐτόν, θὰ ζήσουν ἐν Αὐτῷ
καὶ θὰ κρατήσουν μέχρι τέλους τὴν εἰς Αὐτόν ὁμολογίαν καὶ πίστιν. Ὁ Χριστός,
«δικαιосύνη ἐζωσμένος τὴν ὀσφὺν Αὐτοῦ καὶ ἀληθεία εἰλημένος τὰς πλευράς»,⁶
ἠγέρθη ἐκ τοῦ Τάφου, «παγγενῆ τὸν Ἀδὰμ ἀναστήσας ὡς φιλόανθρωπος». ⁷

Ἰδοὺ, λοιπόν, ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ καὶ τέκνα περιπόθητα, τὸ κεφάλαιον τῆς μεγάλης
ἐορτῆς ἡμῶν καὶ τὸ κλίμα τῆς ἀνοιξέως, τὴν ὁποίαν ἐν ἔαρι καιροῦ εὐαγγελίζεται ἡ
Ἐκκλησία εἰς τὴν Οἰκουμένην. Ὁ βαρὺς χειμῶν τοῦ θανάτου ἀποτελεῖ παρελθόν! Ἡ
παγερὰ τυραννία τοῦ διαβόλου ἐνίκηθη κατὰ κράτος. Τὸ φοβερόν βασιλείον τοῦ
σκότους καὶ τῆς ἀπωλείας διελύθη. «Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν
ἐνεδύσατο»! ⁸ Εἶδομεν τὸν Ἰησοῦν ἐθελουσίως, ἐξ ἄκρας ἀγάπης, πάσχοντα ἐπὶ
Σταυροῦ καὶ θνήσκοντα καὶ θαπτόμενον δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Τὸν
προσεκυνήσαμεν ἤδη Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν καί, μαζί με τοὺς Ἀποστόλους καὶ τὰς
Μυροφόρας, ἠκούσαμεν ἀπὸ τὸ ἅγιον στόμα Του τὸ «Εἰρήνη ὑμῖν!»⁹ καὶ τὸ

«Χαίρετε!»,¹⁰ καὶ ἐχάρη ἡ καρδία μας. Καὶ «τὴν χαρὰν ἡμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ἡμῶν»,¹¹ διότι πλέον καὶ ὁ ἰδικὸς μας, ὁ προσωπικὸς ἐνὸς ἐκάστου, θάνατος, δυνάμει ἔχει καταργηθῆ. Ἀφ' οὗ καὶ ἐφ' ὅσον καὶ ἡμεῖς ἐσταυρώσαμεν τὸ ἐν ἡμῖν σαρκικὸν φρόνημα τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου «σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις»,¹² καὶ «ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ [θα] συζήσωμεν»¹³ μαζί Του. Ἀφ' οὗ «συνετάφημεν» μετὰ τοῦ Χριστοῦ «διὰ τοῦ βαπτίσματος»,¹⁴ θὰ γίνωμεν «σύμφυτοι», δηλ. μέτοχοι, καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.¹⁵ Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν διασαλπίζει ρητορικώτατα ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, λέγων: «Χθὲς συνεσταυρούμην Χριστῷ, σήμερον συνδοξάζομαι. Χθὲς συνενεκρούμην, συζωοποιούμαι σήμερον. Χθὲς συνεθαπτόμην, σήμερον συνεγείρομαι». ¹⁶ Τὸ αἰώνιον πρόβλημά μας, κατὰ ταῦτα, τὸ ἔλυσεν ἅπαξ διὰ παντὸς ὁ Ἀναστὰς Κύριος. Ἡ ἀγωνία μας ἔλαβε τέλος. «Ἀνέστη Χριστός, καὶ ζωὴ πολιτεύεται!»¹⁷ Εἰς τὸ ἐξῆς, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν δὲν εἶναι ζητούμενον, δὲν εἶναι ὄνειρον, δὲν εἶναι οὐτοπία, ἀλλ' εἶναι ἀπτή καὶ ψηλαφητὴ πραγματικότης. Πραγματικότης, ἡ ὁποία ἔχει συγκεκριμένον πρόσωπον καὶ ὄνομα: «τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» Ἰησοῦς Χριστός, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου «πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων»¹⁸ καὶ κάθε γλῶσσα θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος Ζωοδότης καὶ Κύριος, ὅστις ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας, μοιραζόμενος ἐθελαγάθως τὴν Βασιλείαν Του, τὴν δόξαν Του καὶ τὴν κληρονομίαν τοῦ Πατρὸς Του, μὲ ὅλους τοὺς κοινωνοὺς τοῦ Σταυροῦ, τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὡς «πρωτότοκος ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς». ¹⁹

Αὐτοῦ δεόμεθα ἐκτενῶς, ἀπὸ τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Πατριαρχικῆς καὶ Οἰκουμενικῆς καθέδρας, ὅπως χαρίζῃ εἰρήνην εἰς τὸν κόσμον, φωτισμὸν ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ὑπομονὴν καὶ στηριγμὸν εἰς κάθε δοκιμαζόμενον, γεῦσιν σωτηρίας καὶ ζωῆς αἰωνίου εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς.

Αὐτῷ, τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου καὶ ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς, ἡ δόξα, τὸ κράτος, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἅγιον Πάσχα 2008

**+ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν**

Ἀναγνωσθήτω ἐπ' ἐκκλησίας κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα, μετὰ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

- 1.- Ἄσμ . Ἄσμ . 2, 11.
- 2.- Ἄσ . Ἄσμ . 2, 12-13.
- 3.- Κανὼν τοῦ Πάσχα.

- 4.- Ίω. 19,30.
- 5.- Ήσ. 14, 9.
- 6.- Ήσ. 11, 5.
- 7.- Άκολ. Άναστάσεως.
- 8.- Ψαλμ. 92, 1.
- 9.- Ίω. 20, 20.
- 10.- Ματθ. 28, 9.
- 11.- Πρβλ. Ίω. 16, 22.
- 12.- Γαλ. 5 , 24.
- 13.- Ρωμ. 6, 8.
- 14.- Ρωμ. 6, 4.
- 15.- Ρωμ. 6, 5.
- 16.- Λόγ. Είς τὸ ἅγ. Πάσχα καὶ εἰς τὴν βραδυτῆτα. ΕΠΕ 1, 66.
- 17.- Κατηχ. Λόγος Ίω. Χρυσσοστόμου.
- 18.- Φιλ. 2, 9.
- 19.- Ρωμ. 8, 29.